

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/32/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216216997
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1216216997.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členiek senátu Mgr. Niny Dubovskej a JUDr. Zuzany Kučerovej, v právnej veci žalobcov: 1/ Základná organizácia Odborového zväzu KOVO Volkswagen Slovakia a.s., IČO: 30 779 201, so sídlom J. Jonáša 1, Bratislava, 2/ A. A., nar. X.X.XXXX, bytom B. C. XX, D., 3/ E. F., nar. XX.X.XXXX, bytom F. G. XXX, H. I., 4/ A. H. (predtým J.), nar. XX.X.XXXX, bytom K., L. J. Malý Lég, 5/ M. N., nar. XX.X.XXXX, bytom D. XX/X, D., 6/ O. P., nar. XX.X.XXXX, bytom Q. M. R., Bratislava, 7/ P. F., nar. XX.X.XXXX, bytom N. X, O. R., 8/ J. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. T. XX, Q. M. R., 9/ U. U., nar. X.X.XXXX, bytom R. X, D., 10/ V. P., nar. XX.X.XXXX, bytom U. U. XX, D., 11/ O. K., nar. XX.X.XXXX, bytom Záhradnícka 26, Šaľa, 12/ T. F., nar. XX.X.XXXX, bytom N. M. R. L. XXX, 13/ K. W., nar. XX.X.XXXX, bytom A. XXX, D., prechodný pobyt A. L. XXX, žalobcovia 2/ až 13/ zastúpení: Okenica & Co. s.r.o., IČO: 36 866 512, so sídlom Pražská 11, Bratislava proti žalovanému: Odborový zväz KOVO, IČO: 30 804 078, so sídlom Bajkalská 29A, Bratislava, zastúpenému: RASLEGAL, s.r.o., IČO: 36 855 561, so sídlom Mostová 2, Bratislava, na odvolanie žalobcov 2/ až 11/ a 13/ proti rozsudku bývalého Okresného súdu Bratislava II zo dňa 24.2.2022 č.k. 12C/32/2018-574, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti potvrdzuje.

Žalovanému sa priznáva proti žalobcom 2/ až 11/ a 13/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie voči žalobcovi 1/ zastavil (výrok I.), žalobu zamietol (výrok II.), žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcom 2/ až 13/ v rozsahu 100%, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti rozsudku (výrok III.) a nárok na náhradu trov konania žalovanému voči žalobcovi 1/ nepriznal (výrok IV.).

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil § 2 ods. 1, 3, § 3 ods. 3, § 9a zákona č. 93/1990 Zb. o združovaní občanov (ďalej len „zákon č. 83/1990 Zb.“), § 3, § 137 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a vecne tým, že pokiaľ ide o právomoc súdu vo veci konať, súd prvej inštancie poukázal na čl. 46 Ústavy SR a na judikát v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 82/2002, v zmysle ktorého pokiaľ súd zistí nedostatok svojej právomoci, musí tu byť iný štátny orgán, ktorému je súd povinný vec postúpiť a pokiaľ žiaden taký orgán súd nezistí, vec patrí do právomoci súdov, pričom je zřejmé, že v danej veci súd právomoc konať má. Vo vzťahu k žalobcovi 1/ konštatoval, že v konaní bolo preukázané, že žalobu v mene žalobcu 1/ podala neoprávnená osoba podľa § 72 C.s.p. v spojení s § 20 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 6 zákona č. 83/1990 Zb. a čl. 23 bodu 3 Stanov Odborového zväzu KOVO, na vedenie súdneho konania so žalobcom 1/ neboli splnené procesné podmienky, preto konanie vo vzťahu k žalobcovi 1/ zastavil. Ďalej uviedol, že sa stotožnil s námietkou žalovaného ohľadom procesnej neprípustnosti žaloby podľa § 137 C.s.p. Žalobcovia sa žalobou domáhali určenia neplatnosti uznesenia Rady OZ KOVO č.124/2016 zo

dňa 11.10.2016, ktorým bol schválený zánik ZO OZ KOVO VOLKSWAGEN SLOVAKIA, a.s. a určenia, že pôsobnosť štatutárneho orgánu Základnej organizácie Odborového zväzu KOVO Volkswagen Slovakia a.s., IČO: 30 779 201 (žalobca 1/) vykonáva výbor Základnej organizácie Odborového zväzu KOVO Volkswagen Slovakia a.s., IČO: 30 779 201 (žalobca 1/) v zložení členov, ktorí boli členmi výboru ku dňu 11.10.2016. Predmetný výrok o určení neplatnosti rozhodnutia orgánu odborovej organizácie je výrokom určovacím, pričom v tejto časti ide o žalobu o určenie právnej skutočnosti (§ 137 písm. d) C.s.p., procesná úprava od 1.7.2016). V zmysle § 137 písm. d) C.s.p. má žalobca možnosť domáhať sa určenia právnej skutočnosti iba za predpokladu, že to vyplýva z osobitného predpisu, nakoľko určenie existencie právnej skutočnosti odporuje vo svojej podstate zásade, že súd má určiť aktuálny právny stav, keď pri určení právnej skutočnosti hovorí rozsudok o tom, čo bolo v minulosti a nie o tom, čo je v prítomnosti. Podľa názoru súdu prvej inštancie ale určenie neplatnosti rozhodnutia orgánu združenia nemá výpovednú hodnotu vo vzťahu k aktuálnemu stavu žalobcov, keď v priebehu súdneho konania, dňa 31.1.2017 bola zavŕšená procesom konsolidácie likvidácia Základnej organizácie OZ KOVO (t.j. žalobcu 1/), ktorá bola zahájená na základe uznesenia, ktorého vyslovenia neplatnosti sa žalobcovia domáhajú v tomto konaní, pričom od 1.2.2017 žalobca 1/ funguje v štandardnom režime Základnej organizácie OZ KOVO. Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že zo žiadneho osobitného predpisu nevyplýva možnosť domáhať sa určenia neplatnosti rozhodnutia orgánu odborovej organizácie ako občianskeho združenia kreovaného podľa zákona č. 83/1990 Zb., a to ani z ustanovení tohto zákona v platnom znení. Rada odborového zväzu KOVO v zmysle stanov nie je štatutárnym orgánom a teda nie je orgánom spôsobilým robiť v mene zväzu právne úkony; preto uznesenie Rady odborového zväzu KOVO ani nemôže byť právnym úkonom v zmysle § 34 Občianskeho zákonníka. Uznesenie Rady odborového zväzu nemôže byť posudzované ani ako právny úkon členov, nakoľko uznesenie neprijímajú členovia ako fyzické a právnické osoby, ale prijíma ho orgán odborového zväzu, pričom členovia odborového zväzu sa iba zákonom stanoveným spôsobom podieľajú na vytváraní rozhodnutia Rady. Uznesenie Rady odborového zväzu sa preto považuje za tzv. „inú právnu skutočnosť“ a tým nie je možné sa domáhať jeho neplatnosti ako právneho úkonu, keď zákon nepozná samostatné konanie o určení neplatnosti uznesenia orgánu združenia (ktorým je i odborový zväz). Pokiaľ ide o námietku nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení vznesenú žalovaným v konaní, súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovia svoj naliehavý právny záujem odôvodnili tým, že bez tohto určenia nemajú právnu istotu ohľadne svojho postavenia, keď napadnutým rozhodnutím bolo rozhodnuté o zániku a likvidácii ZO Volkswagen, prostredníctvom ktorej žalobcovia vykonávali svoje členské práva a bez určenia neplatnosti tohto uznesenia nemajú istotu, či budú môcť aj v budúcnosti vykonávať svoje členské práva prostredníctvom organizačnej jednotky OZ KOVO a spôsobom, ktoré si slobodne zvolili, nemajú istotu, či budú obhajované ich zamestnanecké, mzdové, pracovné a sociálne záujmy, keďže za ZO Volkswagen aktuálne konajú iné osoby ako tie, ktoré ako riadne zvolení zástupcovia vykonávali svoje funkcie v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Prvoinštančný súd konštatoval, že právny záujem, ktorý je podmienkou prípustnosti určovacej žaloby podľa ustanovenia § 137 písm. c) C.s.p. musí byť naliehavý v tom zmysle, že žalobca v danom právnom vzťahu môže dosiahnuť odstránenie spornosti a ochranu svojich práv a oprávnených záujmov práve navrhovaným určením. Ak žalobca naliehavý právny záujem takejto kvality neosvedčí, ide o samostatný a prvoradý dôvod pre zamietnutie žaloby. Pokiaľ súd dospeje k záveru, že tá-ktorá určovacia žaloba nie je z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení spôsobilým alebo prípustným prostriedkom (procesným nástrojom) ochrany práva, zamietne žalobu bez toho, aby sa zaoberal meritom veci. Nakoľko ustanovenie § 15 zákona o združovaní od 1.7.2016 už nie je súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky, bolo povinnosťou žalobcov preukázať naliehavý právny záujem na požadovanom určení v zmysle 137 písm. c) C.s.p. Žalobca 1/ dňa 31.1.2017 ukončil svoj proces likvidácie a pôsobí v štandardnom režime, preto v prípade vyhovenia žalobe by sa na právnom postavení žalobcov za aktuálneho stavu nezmenilo nič, uvedené potvrdil i žalobca 6/ v rámci svojej ústnej výpovede. Zákon č. 83/1990 Zb. ani žiadny iný zákon nepredpokladá preskúmanie rozhodnutí orgánov združenia (odborového zväzu) súdom v civilnom sporovom konaní, a to práve z dôvodu, že tieto sú internou záležitosťou združenia (odborového zväzu). Do 30.6.2016 bolo súčasťou právneho poriadku SR ustanovenie § 15 zákona o združovaní, ktoré upravovalo súdnu ochranu v súvislosti so združovaním občanov v zmysle zákona o združovaní. Od 1.7.2016 však takéto ustanovenie v právnom poriadku Slovenskej republiky absentuje, čo je prejavom princípu dobrovoľnosti ako základného princípu združovania; v tejto súvislosti súd poukazuje aj na článok 3 Dohovoru Medzinárodnej organizácie práce o slobode združovania a ochrane práva organizovať sa č. 87/1978, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy SR prednosť pred zákonmi. Vo vzťahu k námietke žalovaného, v zmysle ktorej právomoc súdu preskúmať interné akty odborových organizácií a na ich základe vydané rozhodnutia, s touto sa prvoinštančný súd stotožnil a pre účely preskúmania

veci konštatoval, že (súd) nemá a nemal ani za minulej právnej úpravy zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní prieskumnú právomoc voči rozhodnutiam združenia smerom dovnútra, t.j. voči rozhodnutiam organizačnej povahy. Je totiž zrejme, že žalobcami napadnuté rozhodnutie Uznesenie Rady OZ KOVO č. 124/2016 zo dňa 11.10.2016 je rozhodnutím organizačnej povahy smerom dovnútra a teda nie je možné naň aplikovať rozhodovaciu prax Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.1.2016 vo veci sp. zn. II. ÚS 23/2016, ktoré bolo publikované v príslušnej zbierke súdnych rozhodnutí pod č. 38/2016 a na ktorú sa žalobcovia v konaní odvolávajú. Nakoľko sa súd prvej inštancie v plnej miere stotožnil s námietkami procesnej neprípustnosti predmetnej žaloby, meritom veci sa ďalej nezaoberal a žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. a plne úspešnému žalovanému priznal voči žalobcom v 2/ – 13/ rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti rozsudku.

3. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výrokov II. a III. podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia 2/ až 11/ a 13/ z dôvodov podľa § 365 písm. b), d), f) a h) C.s.p., t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vo vzťahu k súdom deklarovanej procesnej neprípustnosti žaloby a nedostatku právomoci súdu preskúmať interné akty odborových organizácií odvolatelia uviedli, že sa v celom rozsahu nestotožňujú s názorom súdu prvej inštancie. Je zrejme a (paradoxne) rovnako otázku posúdil aj samotný súd prvej inštancie v ods. 49, posledná veta odôvodnenia rozsudku, že súd právomoc v danej veci konať má. Následne však konajúci súd uzavrel, že žaloba je po procesnej stránke, v súlade s ustanovením § 137 C.s.p., neprípustná. Žalobcovia poukázali na skutočnosť, že výpočet žalôb, resp. nárokov, ktorých sa možno domáhať na súde v súlade s ustanovením § 137 C.s.p. je demonštratívny. Uvedené jednoznačne preukazuje slovo „najmä“ v prvej časti vety, ktorou ustanovenie § 137 C.s.p. začína: „Žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o (...)“. Konajúci súd v ods. 52 odôvodnenia rozsudku najprv tvrdil, že sa jedná o žalobu podľa ustanovenia § 137 písm. d) C.s.p., teda určenie právnej skutočnosti. Následne však sám konajúci súd odporoval svojmu názoru hneď v ods. 53 a 54 odôvodnenia rozsudku, kedy rozoberal nepreukázanie naliehavého právneho záujmu, ktorého preukázanie je podmienkou prípustnosti žaloby podľa ustanovenia § 137 ods. c) C.s.p., teda určenie, či tu právo je alebo nie je. Čo sa týka určenia právnej skutočnosti, k tejto otázke poukázali na to, že konajúci súd prvej inštancie tvrdil, že žaloba o určenie právnej skutočnosti je procesne neprípustná z dôvodu, že možnosť podania takejto žaloby nevyplýva z osobitného predpisu. V zmysle uvedeného žalobcovia opätovne poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn.: 3MCdo/20/2007: „To v konečnom dôsledku znamená, že ak právny poriadok neurčuje iný orgán, ktorý má poskytnúť ochranu základných práv, takýmto orgánom, ktorý je povinný poskytnúť ochranu, je súd. Bude tomu tak aj vtedy, ak by zákon, ktorý podľa zmocňovacieho ustanovenia čl. 46 ods. 4 Ústavy SR upravil podmienky a podrobnosti súdnej ochrany tak, že by do kategórie ochrany práv (napr. v § 7 ods. 1 OSP alebo v § 7 ods. 3 OSP) nezahrnul určitú skupinu vzťahov. Aj vtedy, vzhľadom na znenie čl. 46 Ústavy, by bola daná právomoc a povinnosť súdu vo veci konať a ochranu poskytnúť. Iný výklad by mal totiž za následok porušenie ústavného práva na súdnu ochranu.“ K obdobnému záveru dospel Najvyšší súd SR aj v rozhodnutí sp.zn. 5Cdo/102/01. Žalobcovia ďalej poukázali na Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.4.2021, sp.zn. 5Cdo/124/2019, ktorým najvyšší súd jednoznačne vyriešil dôsledky absencie ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 83/1990 Zb. s účinnosťou od 1.7.2016 nasledovne: „Dané ustanovenie však neriešilo otázku procesného režimu, v akom sa má uskutočniť súdne konanie, teda zjednodušene, či mal konať civilný alebo správny súd. Táto otázka totiž závisela od povahy rozhodnutia orgánu združenia. (...) Zrušením daného ustanovenia však nebola odstránená možnosť obrátiť sa na súd, pretože táto je daná vo všeobecnosti.“ V predmetnom súdnom spore kompetenčný senát Najvyššieho súdu SR v uznesení zo dňa 6.2.2018, sp.zn. 1KO/51/2017 jednoznačne ustálil, že nejde o vec patriacu do správneho súdnictva a vec má prejednať a rozhodnúť Okresný súd Bratislava II v civilnom sporovom konaní. V zmysle uvedeného je tak nesporné, že aj po 1.7.2016 ostala zachovaná možnosť členov združenia domáhať sa neplatnosti rozhodnutia orgánu združenia v civilnom sporovom konaní, a to zvlášť za situácie, pokiaľ sa jedná o rozhodnutie, ktoré už nemôže byť žiadnym orgánom združenia podľa stanov zmenené alebo zrušené. V tejto súvislosti žalobcovia považovali argument konajúceho súdu o procesnej neprípustnosti žaloby podľa ustanovenia § 137 ods. d) za nedôvodný. Opak by bol podľa názoru žalobcov odopretím spravodlivosti. Rovnako argumentáciu súdu uvedenú v ods. 52 odôvodnenia rozsudku, týkajúcu sa neexistencie výpovednej hodnoty vo vzťahu k aktuálnemu stavu žalobcov v prípade určenia neplatnosti napadnutého rozhodnutia,

považovali za nedôvodnú a taktiež žiadnym spôsobom neodôvodnenú konajúcim súdom. Napadnutým rozhodnutím bolo predsa rozhodnuté o zániku žalobcu 1/, teda základnej organizácie odborového zväzu KOVO Volkswagen Slovakia a.s., prostredníctvom ktorej žalobcovia vykonávali svoje členské práva, ako členovia odborovej organizácie. Napadnutým rozhodnutím preukázateľne došlo k znemožneniu vykonávať svoje členské práva prostredníctvom svojich volených zástupcov a tiež došlo k ukráteniu členov o minimálne 50 eur, dlhší čas nikto nezastupoval práva zamestnancov v podniku Volkswagen Slovakia, nikto sa nezúčastňoval prerokúvaní pri porušení pracovnej disciplíny, nikto neriešil čerpanie sociálneho fondu, fungovanie zdravotných komisií, komisií BOZP, ako vyplynulo z výpovedí žalobcov 6/, 9/ a 13/. Právo žalobcov byť združení práve prostredníctvom tejto konkrétnej organizačnej jednotky odborovej organizácie OZ KOVO je s určitosťou súčasťou ich ústavou garantovaného práva slobodne sa združovať. Súčasťou tohto ústavného práva žalobcov je aj právo, aby boli zastupovaní pri výkone svojich práv zástupcami (štátutárnym a ďalšími), ktorých si zvolili v súlade so svojimi internými predpismi. Toto právo žalobcov bolo jednoznačne porušené, keďže v mene organizačnej jednotky, prostredníctvom ktorej mali záujem byť združení v odborovej organizácii OZ KOVO, nekonali a nekonajú nimi zvolení zástupcovia, ale konali likvidátori a následne osoby ustanovené žalovaným. Toto porušenie práv nielen žalobcov, ale aj ďalších členov, je obzvlášť závažné z dôvodu, že v dôsledku neho bola úplne znemožnená náležitá obhajoba zamestnaneckých, mzdových, pracovných a sociálnych záujmov tak žalobcov, ako aj ďalších členov. V neposlednom rade je súčasťou ústavou garantovaného práva slobodne sa združovať aj právo byť volený a pokojne vykonávať volenú funkciu v rámci združenia. Aj toto právo bolo v prípade žalobcov nepochybne porušené. Vo zvyšnej časti ods. 52 odôvodnenia rozsudku konajúci súd rozoberal pôvod napadnutého rozhodnutia, ktorého neplatnosti sa žalobcovia v tomto konaní domáhajú. Konajúci súd následne dospel k záveru, že sa jedná o „inú právnu skutočnosť“ a teda nie je možné sa domáhať jeho neplatnosti, keď zákon nepozná samotné konanie o určenie neplatnosti uznesenia orgánu združenia (ktorým je i odborový zväz). Uvedenú argumentáciu súdu prvej inštancie považovali žalobcovia, vzhľadom na vyššie uvedené, za nesprávnu. K nedostatku právomoci súdu preskúmať interné akty odborových organizácií uvedenému v ods. 55 odôvodnenia rozsudku, kde súd prvej inštancie zastával názor, že takúto prieskumnú právomoc nemal ani za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy zákona č. 83/1990 Zb., žalobcovia poukázali na ods. 13 a 14 uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.4.2021, sp.zn. 5Cdo/124/2019: „Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 83/1990 Zb. v znení účinnom do 30. júna 2016, ak člen združenia považuje rozhodnutie niektorého z jeho orgánov, proti ktorému už nemožno podľa stanov podať opravný prostriedok, za nezákonné alebo odporujúce stanovám, môže do 30 dní odo dňa, keď sa o ňom dozvedel, najneskôr však do 6 mesiacov od rozhodnutia požiadať okresný súd o jeho preskúmanie. Dôvodová správa k návrhu zákona č. 83/1990 Zb. uvádza, že orgány štátnej správy nie sú oprávnené kontrolovať vnútorný život združenia a mocensky do neho zasahovať. Z tohto dôvodu sa navrhovalo prijať právnu úpravu, ktorá by členom združenia priznávala právo domáhať sa na okresnom súde posúdenia, či akékoľvek rozhodnutie niektorého z orgánov združenia je v súlade s jeho stanovami a so zákonom. V praxi mohlo ísť o rozhodnutie, ktoré sa týka všeobecne činnosti združenia, ale i člena združenia, napríklad uloženie trestu, vylúčenie a pod. Predmetný návrh na súd mohol byť podaný iba vo vzťahu ku konečnému rozhodnutiu, ktoré už nemôže byť žiadnym orgánom združenia podľa stanov zmenené alebo zrušené.“ V zmysle všetkých vyššie uvedených argumentov mali žalobcovia za nesporné, že napadnuté rozhodnutie bolo rozhodnutím konečným a nezvratným, zasiahlo do ich práv garantovaných ústavou a teda spĺňa všetky atribúty rozhodnutia, ktorého neplatnosti sa dalo domáhať súdnou cestou tak za účinnosti starej právnej úpravy do 30.6.2016, ako aj podľa novej právnej úpravy účinnej od 1.7.2016. Vo vzťahu k nepreukázaniu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení žalobcovia uviedli, že súd prvej inštancie najprv v ods. 52 odôvodnenia rozsudku ustálil, že rozhodnutie, ktorého neplatnosti sa žalobcovia domáhajú je „inou právnu skutočnosťou“ a teda sa v tomto spore jedná o žalobu podľa ustanovenia § 137 písm. d) C.s.p., avšak hneď v ďalších dvoch odsekoch odôvodnenia rozsudku, v ods. 53 a 54 uviedol, že žalobcovia nepreukázali naliehavý právny záujem na požadovanom určení podľa ustanovenia § 137 písm. c) C.s.p.. Uvedené považovali za vnútorný rozpor samotného súdu prvej inštancie. Navyiac, súd prvej inštancie žiadnym spôsobom definitívne nevyriešil existenciu naliehavého právneho záujmu žalobcov na požadovanom určení, resp. jeho neexistenciu. Poukázal iba na skutočnosť, že žalobcovia boli povinní preukázať existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, pričom v tejto súvislosti opätovne poukázal na neexistenciu zákonného ustanovenia, ktoré predpokladá preskúmateľnosť rozhodnutia orgánu združenia podľa právnych predpisov účinných od 1.7.2016 v spojení s prejavom princípu dobrovoľnosti, ako základného princípu združovania. Na toto margo poukázal súd prvej inštancie na čl. 3 Dohovoru Medzinárodnej organizácie práce o slobode združovania a ochrane práva organizovať sa č. 87/1948, ktorý má v zmysle ustanovenia čl. 7 ods. 5 Ústavy

SR prednosť pred zákonmi. V súlade s čl. 3 Dohovoru Medzinárodnej organizácie práce o slobode združovania a ochrane práva organizovať sa č. 87/1948 (v spojení s oznámením FMZV č. 489/1991 Zb. a s bodom 28 Oznámenia MZV SR č. 110/1997): „Organizácie pracovníkov a zamestnávateľov majú právo vypracúvať svoje stanovy a pravidlá, úplne slobodne voliť svojich zástupcov, organizovať svoju správu a činnosť a formulovať svoj program. Verejné orgány sa zdržia akéhokoľvek zásahu, ktorý by obmedzoval toto právo alebo zabraňoval jeho zákonnému vykonávaniu.“ V zmysle uvedeného je zrejmé, že verejné orgány a teda aj súdy, sú povinné zdržať sa zásahov do uvedených práv, avšak iba v prípade, že by sa malo jednáť o ich obmedzenie, alebo o zabránenie ich zákonnému vykonávaniu. V prípade, ak už dôjde k porušeniu označených práv, verejné orgány sú povinné ochranu práv poskytnúť. Je nesporné, že napadnutým rozhodnutím došlo k porušeniu práva slobodne voliť svojich zástupcov a organizovať svoju činnosť v súlade s Dohovorom MOP, keď vymenovaní likvidátori a následne určení zástupcovia neboli tí, ktorých si členovia slobodne zvolili. K dôvodom neplatnosti napadnutého rozhodnutia sa žalobcovia podrobne vyjadrili v predchádzajúcich podaniach a tiež aj samotných výsluchoch na pojednávaniach vo veci samej. Vydaním napadnutého rozhodnutia tak došlo aj k porušeniu práva slobodne organizovať svoju správu a činnosť v súlade s Dohovorom MOP, pretože zrušenie žalobcu 1/ s likvidáciou a jeho následnou konsolidáciou zasiahlo značným spôsobom do fungovania žalobcu 1/ a taktiež ovplyvnilo práva jeho členov. V zmysle uvedeného tak žalobcovia považovali aj predmetný záver súdu prvej inštancie o nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení za nedôvodný a žiadnym spôsobom neodôvodnený. V nadväznosti na vyššie uvedené argumenty boli žalobcovia presvedčení, že rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, súd prvej inštancie pri posudzovaní veci dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a v neposlednom rade je rozsudok nedostatočne odôvodnený, arbitrárny a rozporuplný v záveroch, ku ktorým konajúci súd pri posudzovaní veci dospel. Nedostatočné odôvodnenie rozsudku videli najmä v tom, že právnomu posúdeniu veci a teda skutočnému odôvodneniu svojho rozhodnutia konajúci súd venoval dokopy 4 strany z celkových 31 strán rozsudku, pričom sám svojim tvrdeniam v rámci odôvodnenia viackrát odporoval. Zároveň sa podľa názoru žalobcov súd prvej inštancie dopustil vady odopretia spravodlivosti, keď žalobu zamietol z dôvodu jej údajnej procesnej neprípustnosti. Žalobcovia poukázali napr. na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.1.2020, sp.zn. 5Cdo/126/2017, ktoré sa síce týka skutkovo odlišnej veci, avšak vychádza z rovnakého princípu – žiadny zákon nerieši otázku spochybnenia výsledkov volieb do zamestnaneckej rady, resp. konštituovania zamestnaneckého dôverníka. Najvyšší súd SR však dospel k jednoznačnému záveru, že aj napriek tejto skutočnosti „nemôžno vylúčiť právo dotknutého zamestnanca obrátiť sa s nárokom o neplatnosť volieb do zamestnaneckej rady, resp. zamestnaneckého dôverníka na súd. Pre absenciu právnej úpravy prichádza do úvahy žaloba podľa § 137 C.s.p., inak by došlo k porušeniu princípu zákazu denegatio iustitiae.“ Žalobcovia poukázali i na právne závery, ku ktorým dospel Krajský súd v Bratislave vo svojom uznesení zo dňa 18.3.2021, sp.zn. 6S/85/2018. Krajský súd v odôvodnení predmetného uznesenia, odkazujúc na rozsiahlu judikatúru Najvyššieho súdu SR i Ústavného súdu SR (NS SR – 9Nds/15/2012, 3Obdo/27/2008; ÚS SR - II. ÚS 23/2016), dospel k záveru, že „nemôže právne normy interpretovať izolovane a (súd) je povinný rešpektovať požiadavku ústavne súladného výkladu zákonov. Z uvedeného dôvodu správny súd zohľadnil ústavnú (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR), ako aj zákonnú (čl. 4 C.s.p.) požiadavku zákazu odopretia spravodlivosti (denegatio iustitiae), teda že sudca nemôže spor neprejednať a nerozhodnúť len z dôvodu, že chýba výslovná právna úprava prejednávanej právnej veci. K odmietnutiu spravodlivosti dochádza, ak súd bez zákonného dôvodu rozhodne, že neposkytne právnu ochranu subjektu domáhajúcemu sa súdnej ochrany (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/31/2013 zo dňa 31.03.2014). V zmysle uvedeného interpretačného pravidla, správny súd pri zvážení okolností uvedených v odsekoch 15-18 tohto uznesenia, uprednostnil výklad v prospech súdneho prieskumu možného obmedzenia základných práv žalobcu rozhodnutím, resp. postupom žalovaného, preto správny súd rozhodol o postúpení veci vecne a miestne príslušnému všeobecnému súdu žalovaného tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.“ Odmietnutím spravodlivosti a porušením povinnosti súdu konať, keď bola ustálená jeho právomoc, došlo k porušeniu práva žalobcov na spravodlivý proces. Na základe uvedeného žiadali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil, vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, a tiež aby priznal žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania a trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní v rozsahu 100%.

4. K odvolaniu žalobcov sa vyjadril žalovaný v podaní zo dňa 11.7.2022, v ktorom uviedol, že má za to, že napádaný rozsudok netrpí žiadnymi vadami a rovnako tak nebolo zaťažené žiadnou vadou ani konanie, ktoré predchádzalo jeho vyhláseniu. Závery súdu sú podľa jeho názoru logické, skutkovo aj právne adekvátne podložené a zodpovedajú zároveň aj celému priebehu súdneho konania. Pokiaľ ide o samotné odvolanie žalobcov, toto spočíva podľa názoru žalovaného v nesprávnom uchopení základných

právnych inštrumentov, akými sú právomoc súdu, prípustnosť žaloby či podmienok na prejednanie tohto sporu. Evidentné je to najmä z prvej časti odvolania, kedy si žalobcovia zamieňajú právomoc súdu s prípustnosťou žaloby (ust. § 137 C.s.p.). V danom smere konštatoval, že súd sa s touto otázkou zodpovedajúco vysporiadal v bode 49., čo sa týka jeho právomoci a následne v bode 52., čo sa týka prípustnosti žaloby. Uviedol, že (civilná) právomoc patrí súdu aj v prípade žaloby, ktorá je procesne neprípustná. A naopak, ak súd nemá (civilnú) právomoc, nie je dôvod sa vôbec zaoberať prípustnosťou žaloby. Tieto zásadné rozdiely v procesnoprávných otázkach však žalobcovia v rámci odvolania prehliadajú. Ďalej podotkol, že za plne konzistentné, logické a zodpovedajúce právnomu stavu veci považoval aj ostatné body odôvodnenia rozsudku. V bode 52. totižto konajúci súd uviedol, že podanú žalobu podľa obsahu považuje za žalobu podľa ust. § 137 písm. d) C.s.p., t.j. žalobu o určení právnej skutočnosti. Podanej žalobe však chýbal zákonný podklad, spočívajúci v druhej časti hypotézy takéhoto typu žaloby – a teda okolnosť, že jej prejednanie musí vyplývať z osobitného predpisu. Neprípustnosť žaloby podľa ust. § 137 písm. d) C.s.p. nie je otázkou nedostatku právomoci, len ide jednoducho o vec, ktorú zákonodarca nepovažuje za tak vážnu, aby si vyžadovala pozornosť súdu a súdny prieskum. A to bez ohľadu na to, ako vážne sa žalobcovia cítia byť (sami alebo nimi označení ostatní zamestnanci spoločnosti Volkswagen Slovakia) namietanou právnou skutočnosťou poškodení (či už tri mesiace alebo štyri mesiace alebo koľkokoľvek času v roku 2016/2017). Už v tomto bode mohol súd prvej inštancie odôvodnenie rozsudku ukončiť, avšak v súlade so zásadou vyjadriť sa ku každej časti procesnej obrany sporovej strany využil priestor na to, aby reagoval aj na iné námietky žalovaného. Bod 52. odôvodnenia rozsudku totižto začína prezentáciou jeho v poradí prvej (a pre súd aj najrelevantnejšej) námietky, spočívajúcej v neprípustnosti žaloby, ak by ju súd klasifikoval ako žalobu podľa ust. § 137 písm. d) C.s.p., čo aj urobil a s obranou žalovaného sa plne stotožnil. Súdu však neuniklo, že sa žalovaný kvalifikovane bránil aj v prípade, že by vyhodnotil podanú žalobu podľa ust. § 137 písm. c) C.s.p., prípadne ju zamietol pre nedostatok spôsobilosti preskúmania interných otázok združenia súdom. V bode 53. teda súd reflektoval aj námietku ohľadom neprípustnosti žaloby, ak by aj išlo o žalobu podľa ust. § 137 písm. c) C.s.p. Súd dal žalovanému taktiež v danom smere za pravdu, avšak s tým, že sám posúdil žalobu už v bode 52. ako podanú podľa ust. § 137 písm. d) C.s.p. a tým pádom neprípustnú. Ak by ale odvolací súd, prípadne žalobcovia mali za to, že mala byť posúdená ako žaloba podľa ust. § 137 písm. c) C.s.p., aj pre tento prípad súd prezentoval, že by bola žaloba podľa jeho názoru rovnako neprípustná. To isté potom platí aj pre bod 55., kedy súd poznamenáva, že aj keby bola žaloba prípustná (čo nebola, a to z dôvodu podľa bodu 52. odôvodnenia rozsudku), nevidí dôvod zaoberať sa meritórne organizačnou stránkou vnútorných pomerov súkromného subjektu, keď mu to zákon neprikazuje (iná je situácia napríklad pri obchodných spoločnostiach, čo je potrebné zdôrazniť, keďže ani do uznesení orgánov valných zhromaždení obchodných spoločností by súd nemohol zasahovať, pokiaľ by mu to neumožňovali konkrétne zákonné ustanovenia, napr. § 131 ods. 2 Obchodného zákonníka). Súd prvej inštancie sa teda nevyjadroval v tomto bode ani k svojej právomoci nad vecou a ani k prípustnosti žaloby, iba k základnej črte podanej žaloby, ak by vôbec pristúpil k posúdeniu merita (čo sa ale nestalo). Žalobcovia teda pri oboznamovaní sa s odôvodnením rozsudku tomuto nevenovali zjavne náležitú pozornosť, keďže závery súdu si vôbec neprotirečia, ale práve naopak, predstavujú logickú štruktúru vysvetlenia, prečo neboli v konaní úspešní. Žalovaný osobitne zdôraznil, že súčasťou práva na spravodlivý proces nie je právo na rozhodnutie podľa konkrétneho želania sporovej strany. Presvedčenie žalobcov o údajných pochybeniach súdu totižto spočíva najmä v tom, že neboli v konaní úspešní. Ako to ale dlhodobo judikuje aj súdna prax – konkrétny požadovaný výsledok sporu nie je súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie. Pokiaľ ide o námietku žalobcov, že ich žaloba bola podaná mimo rámec ust. § 137 C.s.p., poukazujúc na demonštratívny výpočet prípustných žalôb, žalovaný dodal, že súd posudzuje každé podanie, vrátane žaloby, podľa obsahu (ust. § 124 ods. 1 C.s.p.). Z pohľadu žalovaného taktiež išlo o (neprípustnú) žalobu podľa ust. § 137 písm. d) C.s.p. a argumentáciu k ust. § 137 písm. c) C.s.p., či ostatnú obranu pred súdom prezentoval žalovaný iba z opatrnosti. Záverom dodal, že žalobcovia počas celého konania na súde prvej inštancie ani raz netvrdili, že svoju žalobu vidia mimo režimu ust. § 137 písm. a) až d) C.s.p., a to v zostatkovej klauzule „najmä“. Toto začali prezentovať až v podanom odvolaní, pričom ani v ňom neuviedli, v čom vlastne vidia dôvod, pre ktorý ich žaloba má spadať pod „najmä“ a vymykať sa ust. § 137 písm. a) až d) C.s.p. Osobitne je táto ich aktuálna argumentácia paradoxná, ak sformulovali v žalobe zo dňa 20.10.2016 petit tak, že sa domáhajú „určenia neplatnosti uznesenia Rady OZ KOVO ...“ a „určenia, že pôsobnosť štatutárneho orgánu vykonáva výbor ... v zložení členov ku dňu 11.10.2016“, - v texte žaloby na dvanástej strane, v časti IV. túto nazvali „Určenie práva a naliehavý právny záujem“ a začali túto citáciou ust. § 137 písm. c) C.s.p., ktorú nasledovalo zdôvodňovanie ich „naliehavého právneho záujmu“ na požadovanom určení. Čo sa týka modalít, že by malo ísť o žalobu sformulovanú podľa ust. § 137 písm. c) C.s.p., žalovaný dodal, že toto by si

vyžadovalo sformulovanie petitu tak, aby súd určoval či tu „právo“ je alebo nie je (napr. je to zjavné pri určení existencie vlastníckeho práva, záložného práva a pod.), čomu evidentne formulácia žaloby zo strany žalobcov nezodpovedá a ani nikdy nezodpovedala. Argumentácia ohľadom akéhosi naliehavého právneho záujmu je teda absolútne neaktuálna, pretože na to, aby sa táto otázka dala čo i len formálne otvoriť, žaloba by musela znieť inak. Uvedené žalovaný uviedol iba na okraj, keďže bol názoru, že aj ak by bola žaloba sformulovaná akokoľvek inak, aby formálne zapadala pod ust. § 137 písm. c) C.s.p., žalobcovia nikdy nemali a o to viac ani v súčasnosti nemajú na jej prejednaní naliehavý právny záujem. Je to zrejmé aj z rekapitulácie výsluchov žalobcu 6/, žalobkyne 9/ a žalobcu 13/, ktorí si navyše aj sami uvedomujú, že tento spor nemá žiadny reálny zmysel (str. 21 rozsudku: „Na otázku, čo chce dosiahnuť touto žalobou, čo sa má zmeniť jej prípadným vyhovením na jeho právnom postavení uviedol, že zmeniť sa nemá nič, lebo to už sa udialo a nič sa nezmení a touto žalobou sleduje to, aby pravda vyšla najavo, pretože neboli jedinou zložkou OZ KOVO, ktoré sa pokúsilo dať do likvidácie.“). Citovaný názor žalobcu 6/ absolútne jasne vykresľuje učebnicový príklad nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, a to aj keby žaloba bola podaná podľa ust. § 137 písm. c) C.s.p., čo nebola. Odvolanie žalobcov podľa názoru žalovaného nie je spôsobilé spochybniť napádaný rozsudok, preto žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a priznal žalovanému voči žalobcom 2/ až 11/ a 13/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalobcovia 2/ až 11/ a 13/ sa k vyjadreniu žalovaného vyjadrili v podaní zo dňa 19.8.2022, v ktorom opätovne poukázali na zásadné právne vady vyjadrenia žalovaného. Rovnako poukazovali i na právne vady viacerých predchádzajúcich podaní žalovaného v tomto konaní v priebehu prvoinštančného konania. Vyjadrenie žalovaného i sprievodný formulár elektronickej správy podaný právnym zástupcom žalovaného bol podpísaný kvalifikovaným elektronickým podpisom p. N. C., s iniciálmi ako sú uvedené v „Parametroch podpisu“ elektronickeho dokumentu. Jej oprávnenie na podpísanie podania, sprievodných dokumentov a elektronickej obálky podania má byť preukázané generálnym „Poverením“ právneho zástupcu žalovaného zo dňa 1.1.2018 na podpisovanie a podávanie v mene právneho zástupcu žalovaného, ktoré bolo priložené k predmetnému elektronickému podaniu. Podanie Vyjadrenie žalovaného zo dňa 11.7.2022 trpí podľa právneho názoru žalobcov vadami. Elektronický dokument „Poverenie“ právneho zástupcu žalovaného zo dňa 1.1.2018 (označený v podaní zo dňa 11.7.2022 ako „Dokument Poverenie podpisovanie KGrausova general.xzep.xzep“) ako poverenie udelené p. „N. C.“ je vyhotovené vo formáte elektronickeho dokumentu ZEP. Predmetná forma elektronickeho dokumentu bol platný a použiteľný v Slovenskej republike do 30.6.2016. Podpisové kontajnery (elektronické dokumenty) vytvorené v súlade s platnou legislatívou účinnou od 1.7.2016 - Vykonávacie rozhodnutie Komisie (EÚ) č. 2015/1506 musia mať od 1.7.2016 nasledovné formáty: podpisové kontajnery ASiC-E používajú prípony: .asice, .sce, .zip a podpisové kontajnery ASiC-S používajú prípony: asics, .scs, .zip. Povinné formáty kvalifikovaných elektronických podpisov a pečatí ako aj povinné formáty podpisových kontajnerov sú uvedené v osobitnom dokumente Národného bezpečnostného úradu SR - „Povinné formáty kvalifikovaných elektronických podpisov a pečatí (QES) pre subjekt verejného sektora pri vyhotovovaní a validácii“ a vyplývajú z Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 910/2014 a z Vykonávacieho rozhodnutia Komisie (EÚ) č. 2015/1506. Ide o formáty XAdES, CAdES, PAdES a ASiC, ktorých obvyklé prípony sú uvedené v predchádzajúcom odseku. Na základe vyššie uvedeného sú orgány verejnej moci povinné vytvárať a prijímať len formáty v súlade s Nariadením eIDAS (Nariadenie (EÚ) č. 910/2014 o elektronickej identifikácii a dôveryhodných službách pre elektronické transakcie na vnútornom trhu) a vyhláškou Úradu podpredsedu vlády Slovenskej republiky pre investície a informatizáciu o štandardoch pre informačné technológie verejnej správy č. 78/2020 Z.z. Formát ZEP resp. XZEP tieto požiadavky nespĺňa. Za vytvorenie alebo používanie podpisu alebo pečate vo formáte, ktoré nie sú v súlade s Vykonávacím rozhodnutím Komisie (EÚ) č. 2015/1506, sa v zmysle § 14 ods. 4 zákona č. 272/2016 Z.z. môže byť orgánu verejnej moci udelená sankcia. Elektronický dokument „Poverenie“ právneho zástupcu žalovaného zo dňa 1.1.2018 (označený v podaní zo dňa 11.7.2022 ako „Dokument_Poverenie_podpisovanie_KGrausova_general.xzep.xzep“) má byť výsledkom zaručenej konverzie v zmysle § 35 a nasledujúcich ustanovení zákona č. 305/2013 Z.z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente), vykonanou osobou oprávnenou vykonávať zaručenú konverziu podľa § 35 ods. 3 písm. a) zákona o e-Governmente. Elektronický dokument „Poverenie“ však nemá pripojenú platnú časovú pečiatku v súlade s § 36 ods. 3 písm. c) zákona o e-Governmente. Z toho dôvodu ani nie je možné overiť platnosť autorizácie osobou vykonávajúcou konverziu. Z dôvodov vyššie popísaných vád elektronickeho dokumentu v prípade „Poverenia“ zo dňa 1.1.2018 nejde o platný elektronický dokument, platný výsledok zaručenej konverzie a preto naň nemožno prihliadať. H. A. N. C., H. nemôže byť ani inak

„poverenou osobou“ za právneho zástupcu žalovaného, keďže nie je advokátskou koncipientkou ani inou zamestnankyňou advokátskej kancelárie RASLEGAL, s.r.o. (ako splnomocneného právneho zástupcu žalovaného). H. A. N. C., H. je advokátkou zapísanou v Zozname advokátov SAK a vykonávajúca advokáciu ako konateľka obchodnej spoločnosti – advokátskej kancelárie PROVENTUS | advokáti s.r.o., so sídlom: Mostová 2, 811 02 Bratislava, IČO: 50 145 126, a to najneskôr od 20.1.2016. Nie je teda oprávnená v civilnom sporovom konaní konať v mene žalovaného, resp. v mene splnomocneného právneho zástupcu žalovaného – advokátskej kancelárie RASLEGAL, s.r.o. Oprávnenou osobou za žalovaného alebo za právneho zástupcu žalovaného by mohla byť iba v zmysle § 12 ods. 1 písm. e), § 15 ods. 2 a 3 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní ako konateľka právneho zástupcu žalovaného alebo na základe tzv. substitučného splnomocnenia v zmysle § 16 ods. 1 zákona o advokácii. Generálne „Poverenie“ právneho zástupcu žalovaného je pritom zo dňa 1.1.2018, t.j. z času, kedy p. A. N. C., H. nesporne už bola advokátkou a vykonávala advokáciu prostredníctvom vyššie uvedenej obchodnej spoločnosti. Zároveň predložené „Poverenie“ nespĺňa ani podstatné náležitosti substitučného splnomocnenia jedného-splnomocňujúceho advokáta druhému substitučne splnomocnenému advokátovi, keďže „poverená osoba“ v ňom nie je identifikovaná ako advokátka, ale naopak ako fyzická osoba-občan. K podaniu zo dňa 11.7.2022 priložené „Poverenie“ ani čo do obsahu nespĺňa náležitosti ktoréhokoľvek z vyššie citovaných zákonných ustanovení pre oprávnenie na konanie v mene žalovaného v civilnom sporovom konaní. Na základe vyššie uvedených skutočností mali žalobcovia dôvodne za to, že vyjadrenie žalovaného zo dňa 11.7.2022 bolo podané neoprávnenou osobou a konajúci súd by naň z toho dôvodu vôbec nemal prihliadať. Námietky žalobcov, vyjadrené v tejto časti, sa v rovnakej miere vzťahujú i na predchádzajúce podania žalovaného v prvoinštančnom civilnom sporovom konaní, keďže boli podávané - doručované konajúcejmu prvoinštančnému súdu s rovnakými vadami. Podľa názoru žalobcov trpia všetky predchádzajúce elektronické podania žalovaného, doručované prvoinštančnému súdu prostredníctvom elektronickej schránky rovnakými právnymi vadami, boli podané neoprávnenou osobou a preto ani na tieto nemožno v tomto súdnom konaní prihliadať. Žalobcovia opakovane poukázali na judikatúru súdov Slovenskej republiky, ktorú citovali vo svojom odvolaní, najmä z judikatúry Najvyššieho súdu SR nesporne vyplýva, že základné práva žalobcov boli konaním žalovaného (ktoré bolo predmetom žaloby) porušené a je povinnosťou súdu vo veci konať a (súdnou) ochranu žalobcom ako „poškodeným“ poskytnúť. Zároveň poukázali na to, že ani zrušením ust. § 15 ods. 1 zákona č. 83/1990 Zb. s účinnosťou od 1.7.2016 nebola odstránená možnosť žalobcov ako „poškodených“ obrátiť sa na súd, pretože táto je daná vo všeobecnosti. Napokon, práve v prejednávanej sporovej veci kompetenčný senát Najvyššieho súdu SR v uznesení zo dňa 6.2.2018, sp.zn. 1KO/51/2017 jednoznačne ustálil, že nejde o vec patriacu do správneho súdnictva a vec má prejednať a rozhodnúť Okresný súd Bratislava II v civilnom sporovom konaní. Toto rozhodnutie súdu vyššieho stupňa nesporne zakladá nielen právomoc, ale aj príslušnosť Okresného súdu Bratislava II na konanie a rozhodovanie vo veci. V zmysle uvedeného je tak nesporné, že aj po 1.7.2016 ostala zachovaná možnosť členov združenia domáhať sa neplatnosti rozhodnutia orgánu združenia v civilnom sporovom konaní. Zvlášť za situácie, kedy ide o rozhodnutie (žalovaného), ktoré už nemôže byť žiadnym orgánom združenia podľa stanov zmenené alebo zrušené a zároveň ním nesporne došlo k zásahu do základného práva žalobcov ako členov združenia. Opačný právny záver konajúceho prvoinštančného súdu je nesporne odopretím spravodlivosti. Žalovaným tvrdená „procesná neprípustnosť“ žaloby nie je opretá o žiadny relevantný právny argument. Súd je nesporne povinný posudzovať každé podanie účastníka sporového konania podľa jeho obsahu, nie podľa jeho označenia. Zo žaloby i ďalších podaní žalobcov bolo nesporné a zrejmé, čoho sa domáhajú a čo je predmetom civilného sporového konania. K tomu smerovalo i dokazovanie, pripustené a vykonávané na návrh sporových strán prvoinštančným súdom. K tvrdeniam žalovaného o „nadbytočnosti preukazovania nalievavého právneho záujmu na požadovanom určení“ v predmetnom civilnom sporovom konaní žalobcovia poukázali na skutočnosť, že preukázanie „nalievavého právneho záujmu“ žalobcami vyžadoval v konaní svojim procesným postupom prvoinštančný súd. Hoci sa prvoinštančný súd následne s jeho potrebou alebo „nadbytočnosťou“ nijako dostatočne nevysporiadal v rozsudku, resp. sa s ňou vysporiadal výslovne zmätočne. Napokon žalobcovia poukázali na skutočnosť, že ani prvoinštančný súd ani žalovaný vo svojom vyjadrení sa nijako nevysporiadal a relevantne nereagoval na existenciu rozsiahlej judikatúry súdov Slovenskej republiky, vzťahujúcej sa na predmet tohto konania. Žalobcovia označili a citovali túto relevantnú judikatúru vo viacerých svojich podaniach v prvoinštančnom konaní, vrátane odvolania. Žalobcovia sú okrem iného tiež presvedčení, že prvoinštančný súd svojim procesným postupom v prvoinštančnom konaní a svojim rozhodnutím vo veci samej v ich civilnej sporovej veci porušil ich právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V

nadväznosti na skutočnosti, dôkazy a argumenty preukázané žalobcami v prvoinštančnom konaní sú naďalej presvedčení, že rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, súd prvej inštancie pri posudzovaní veci dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a v neposlednom rade je rozsudok nedostatočne odôvodnený, arbitrárny a rozporuplný v záveroch, ku ktorým konajúci súd pri posudzovaní veci dospel. Žalobcovia zotrvali na svojom návrhu na vydanie rozhodnutia odvolacím súdom v zmysle svojho odvolania.

6. Žalovaný reagoval podaním zo dňa 23.9.2022, v ktorom uviedol, že pokiaľ ide o údajné „právne“ vady podaní, túto časť podania je možné rozdeliť na námietku platnosti časovej pečiatky konvertovaného elektronického dokumentu a konajúcej oprávnenej osoby. Platnosť časovej pečiatky konvertovaného dokumentu žalobcovia zakladajú svoj odvolací útok na konštatovaní, že podpisové kontajnery elektronického dokumentu nemajú povolený formát, pretože takýmto je odo dňa 1.7.2016 iba a výlučne prípona .asice, .sce a .zip. Preto je pripojená časová pečiatka údajne „neplatná“. V tejto súvislosti si žalovaný preveril príslušný elektronický dokument a v tomto neregistruje, že by bola akákoľvek hodnota neaktuálna či neplatná. V rámci časovej pečiatky je uvedený údaj, že je zo dňa 28.12.2018 o 14:10:12, pričom podpisový certifikát časovej pečiatky je platný od 24.7.2018 do 31.8.2024. Poukázal aj na článok 51 ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 910/2014, ktorý upravuje prechodné ustanovenia nasledovne: „Kvalifikované certifikáty vydané fyzickým osobám podľa smernice 1999/93/ES sa považujú za kvalifikované certifikáty pre elektronické podpisy podľa tohto nariadenia do uplynutia ich platnosti.“ Pre posudzovanie dôsledkov jednotlivých elektronických úkonov je teda relevantný údaj na tom-ktorom certifikáte. Ak je tento platný, je platná aj pečiatka, resp. podpis. Dodal, že poverenie bolo skonvertované v zmysle postupu a za pomoci nástrojov, ktoré mu boli poskytnuté zodpovednou autoritou („poskytovateľ dôveryhodných služieb“) v relevantnom čase. Akékoľvek neskoršie „zneplatňovanie“ dokumentov a podpisov len preto, že uplynul čas od konverzie, prípadne že sa medzičasom zmenili nástroje konverzie (formálne prípona z .xzep na .asice), nepovažoval za relevantnú námietku, ktorá by mohla obstať. Mal za to, že námietka žalobcov je neopodstatnená, avšak aj napriek tomu, pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností, k tomuto podaniu priložil poverenie ako elektronický dokument s príponou .asice. Zároveň dodal, že zákon č. 272/2016 Z.z. nesankcionuje fyzické a právnické osoby za používanie elektronických dokumentov s inými príponami. V ust. § 14 ods. 4 tohto zákona je stanovená pokuta pre orgán verejnej moci (ktorým advokát poskytujúci právne služby nie je), pokiaľ vytvorí (nie použije) kvalifikovaný elektronický podpis alebo kvalifikovanú elektronickú pečať v inom ako predpísanom formáte. Do tejto kategórie podania právneho zástupcu nikdy nepatrili a ani nepatria. A navyše, neznamená to ani to, že by takýto elektronický dokument bol „neplatný“ ako si to nesprávne vykladajú žalobcovia, len sa jeho pôvodca (orgán verejnej moci) dopustí správneho deliktu na úseku elektronických služieb. Civilný súd nemá kompetenciu toto skúmať a už vôbec nie riešiť takéto prípadné správne delikty. Záverom doplnil, že tu vo všeobecnosti platia jednoduché ustanovenia o plnomocenstve v zmysle občianskoprávných predpisov. Argumentácia z písomných podaní bola obsahom rekapitulácie v rámci prednesu právneho zástupcu, minimálne sa však právny zástupca na všetky podania urobené počas konania v rámci pojednávania odvolával, čím došlo k schváleniu úkonov, aj keby hypoteticky pri ich podpisovaní došlo k prekročeniu plnomocenstva konajúcim (ust. § 33 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka). Pre vylúčenie pochybností právny zástupca výslovne vyhlásil, že schvaľuje všetky podania, ktoré boli súdu v tomto konaní doručené a neboli podpísané konateľom advokátskej kancelárie, ale p. N. C. alebo p. Matejom Melasom. Pokiaľ ide o námietku podpisujúcej osoby, túto považoval za neopodstatnenú. Poverenie nesmeruje k vykonaniu právnych služieb, smeruje jedine a výlučne k administratívnym úkonom – napr. podpisu podania. Podpis podania nie je poskytovaním právnej služby, akým je napríklad zastúpenie na pojednávaní alebo pri inom úkone právnej služby. Zároveň platí ust. § 2 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov: „Advokát je ten, kto je zapísaný do zoznamu advokátov, ktorý vedie komora.“ V zmysle ust. § 3 ZoA podľa zoznamu predpokladov pre zápis do zoznamu advokátov je evidentné, že do tohto môže byť zapísaná iba fyzická osoba. Advokátom zapísaným v zozname advokátov je N. C. (identifikovaná dátumom narodenia a bydliskom), nie obchodná spoločnosť. V danom smere teda sú splnené všetky zákonné (ZoA) ako aj podzákonné (Advokátsky poriadok) predpoklady na poverenie takejto osoby podpisovaním podania právneho zástupcu sporovej strany. Okrem toho podotkol, že pokiaľ by súd obdržal listinu, o ktorej pôvode by mal akékoľvek pochybnosti (napríklad kópiu a nie originál plnomocenstva), je povinný v zmysle ust. § 128, resp. 129 C.s.p. vyzvať stranu na doplnenie alebo opravu. Neznamená to, že by mal takúto listinu ignorovať a prehliadnuť ju ako to požadujú neúspešní žalobcovia. V konečnom dôsledku to ale znamená, že táto okolnosť, ak by aj mala určitý

základ (čomu tak podľa žalovaného nie je), nemá spôsobilosť ovplyvniť výsledok súdneho konania a je iba formálneho charakteru. Na výzvu súdu prvej inštancie by obratom oznámil to, čo je obsahom tohto podania. Námietky žalobcov z prvej časti ich odvolacej repliky preto vnímal ako vyslovene účelové a neopodstatnené, nemajúce akýkoľvek dopad na výsledok súdneho konania. Čo sa týka ostatnej časti odvolacej repliky žalobcov, tu odkázal na jeho predchádzajúce podania. Podrobne v nich vysvetlil, že žalobcovia nesprávne pracujú s právomocou, príslušnosťou a vecnou prípustnosťou žaloby. Ide o tri absolútne rozdielne právne inštitúty, no žalobcovia ich vôbec nerozlišujú. Osobitne je to vypuklé čo sa týka dôsledkov, keď žalobcovia nenáležite prezentujú, že v rozhodnutí kompetenčného senátu Najvyššieho súdu SR o tom, ktorý súd má vec prejednať, vidia založenie vecnej prípustnosti žaloby. Avšak určenie súdu, ktorý má podľa rozhodnutia v kompetenčnom spore (teda v spore o určenie vecnej či miestnej príslušnosti súdov a nie v spore, ktorého predmetom je rozhodnutie o vecnej prípustnosti žaloby) vec prejednať, nezakladá bez ďalšieho vecnú prípustnosť žaloby, nakoľko takéto rozhodnutie len vymedzuje súd, ktorý okrem iného posúdi (následne) aj otázku vecnej prípustnosti žaloby. Ďalej je potrebné podotknúť, že preukázanie naliehavého právneho záujmu po žalobcoch zjavne súd prvej inštancie nepožadoval, pretože takúto rubriku spolu so snahou o jeho zdôvodnenie obsahovala samotná žaloba. Žalobu pochopiteľne spracúvali žalobcovia bez ingerencie súdu, sami, na základe vlastných úvah a presvedčenia o náležitostiach takéhoto úkonu ešte pred začatím konania. Táto námetka žalobcov je teda nepravdivá a účelovo skresľuje ich pôvodnú argumentáciu tak, aby odvolaniu dala aspoň prvok zdanlivej dôvodnosti. Reálne ide ale o účelové a nepravdivé tvrdenie. V ostatnom odvolacia replika iba odkazuje na odvolanie žalobcov, ku ktorému sa už žalovaný vyjadril. Zotrvával na svojom stanovisku a žiadal napádaný rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

7. Žalobcovia v podaní zo dňa 15.12.2022 uviedli, že sa pridriavajú všetkých svojich doterajších vyjadrení a podaní a na týchto zotrávajú v celom rozsahu. Žalobcovia opätovne poukázali na zásadné právne vady podaní žalovaného a tiež skutočnosť, že tieto boli podané neoprávnenou osobou. Nemožno sa stotožniť s tvrdením žalovaného, že poverenie pre p. N. C. „nesmeruje k vykonaniu právnych služieb“. Zo znenia poverenia, ktoré bolo priložené aj k vyjadreniu žalovaného, je zrejmé, že predmetom tohto poverenia je „príprava a podpisovanie“ rôznych podaní advokátskej kancelárie. Žalobcovia boli presvedčení, že príprava podaní (najmä, nie však výlučne návrhov, žalôb, odvolaní, sťažností a pod.) do súdnych konaní jednoznačne a nesporne poskytovaním právnych služieb je. Žalobcovia aj naďalej zotrvali na svojej argumentácii, na základe ktorej predložené poverenie pre p. N. C. nespĺňa zákonné náležitosti substitučného splnomocnenia, keďže „poverená osoba“ v ňom nie je identifikovaná ako advokátka, ale naopak ako fyzická osoba-občan. Je síce pravdivé tvrdenie, že v zozname advokátov je zapísaná fyzická osoba – advokát, avšak, na základe tej skutočnosti, že je advokátom s prideleným číslom zápisu v tomto zozname a nie, že je občanom s dátumom narodenia a bydliskom. Priložené poverenie tak ani čo do obsahu nespĺňa náležitosti ktoréhokoľvek zo zákonných ustanovení pre oprávnenie na konanie v mene žalovaného v civilnom sporovom konaní. Na základe vyššie uvedených skutočností mali žalobcovia aj naďalej dôvodne za to, že vyjadrenia žalovaného v predmetnom konaní boli podané neoprávnenou osobou a konajúci súd by na tieto z uvedeného dôvodu vôbec nemal prihliadať. Čo sa týka druhej časti vyjadrenia žalovaného týkajúceho sa vyjadrenia k veci samej, aj v tejto časti sa žalobcovia v celom rozsahu pridriavali svojich doterajších podaní a vyjadrení a na tieto odkázali. Žalobcovia upriamili pozornosť na skutočnosť, že žalovaným tvrdená „vecná neprípustnosť“ žaloby nie je opretá o žiadny relevantný právny argument, naopak, žalobcovia poukázali a predkladali odôvodnenú argumentáciu podporenú súdnou praxou, ktorá jednoznačne vyvracia argumentáciu o vecnej neprípustnosti žaloby. K tvrdeniam žalovaného, že „preukázanie naliehavého právneho záujmu po žalobcoch zjavne súd prvej inštancie nepožadoval“, žalobcovia poukázali na skutočnosť, že preukázanie „naliehavého právneho záujmu“ žalobcami svojim procesným postupom prvoinštančný súd zjavne vyžadoval. Hoci sa prvoinštančný súd následne s jeho potrebou nijako dostatočne nevysporiadal v rozsudku, resp. sa s ňou vysporiadal výslovne zmätočne. Nejedná sa teda o účelové a nepravdivé tvrdenie, aby dalo odvolaniu žalobcov „aspoň prvok zdanlivej dôvodnosti“. Žalobcovia sú presvedčení, že ich odvolanie dôvodné je. Rovnako je aj riadne odôvodnené a podložené rozsiahlou rozhodovacou praxou súdov Slovenskej republiky. V kontexte vyššie uvedeného žalobcovia opätovne poukázali na skutočnosť, že ani prvoinštančný súd ani žalovaný vo svojich vyjadreniach do dnešného dňa sa nijako nevysporiadali a relevantne nereagovali na existenciu rozsiahlej judikatúry súdov Slovenskej republiky, vzťahujúcej sa na predmet tohto konania. Žalobcovia označili a citovali túto relevantnú judikatúru vo viacerých svojich podaniach v prvoinštančnom konaní, vrátane odvolania. Žalobcovia okrem iného, taktiež opätovne zdôraznili, že postupom prvoinštančného súdu a jeho rozhodnutím vo veci samej došlo

podľa ich názoru k porušeniu ich práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd z 3. septembra 1953. V nadväznosti na skutočnosti, dôkazy a argumenty preukázané žalobcami v prvoinštančnom konaní boli naďalej presvedčení, že rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, súd prvej inštancie pri posudzovaní veci dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a v neposlednom rade je rozsudok nedostatočne odôvodnený, arbitrárny a rozporuplný v záveroch, ku ktorým konajúci súd pri posudzovaní veci dospel. Žalobcovia zotrvali na svojom návrhu na vydanie rozhodnutia odvolacím súdom v zmysle svojho odvolania.

8. Žalovaný reagoval podaním zo dňa 15.2.2023, v ktorom uviedol, že konštatoval, že vyjadrenie žalobcov neprináša do konania žiadne nové argumenty a ide iba o opakovanie zjavne nesprávnych a nenáležitých myšlienkových konštrukcií označených žalobcov, ktoré nemajú právny základ. Keďže žalobcovia za jednu zo svojich najzásadnejších námietok označili údajné vady v elektronickom podpisovaní jeho podaní pred súdom prvej inštancie, upriamil pozornosť na nedávny nález Ústavného súdu SR, ktorý vyčerpávajúco a podrobne zodpovedal všetky pochybnosti, ktoré sú neustále v danom smere žalobcami vznášané (ako jedna z najzásadnejších odvolacích námietok). Hoci mal za to, že sa s touto odvolacou námietkou už komplexne vysporiadal vo svojom vyjadrení k odvolaniu, nad rámec toho dal na vedomie nález Ústavného súdu SR zo dňa 12.1.2023 vo veci sp.zn. III. ÚS 269/2022. V tomto náleze Ústavný súd SR uviedol, že advokát môže v zmysle príslušných ustanovení zákona o advokácii na elektronické podpisovanie splnomocniť iného advokáta, svojho zamestnanca, či koncipienta. Zároveň za takéto splnomocnenie možno podľa ústavného súdu považovať už len samotné udelenie prístupu do elektronickej schránky advokáta, prípadne dokonca odoslanie podania z elektronickej schránky advokáta. Len pre úplnosť osobitne poukázal aj na body 17., 23. a 27. nálezu. V prvom z nich Ústavný súd SR označil podpísanie a odoslanie podania advokáta z elektronickej schránky za čisto technický úkon – nie úkon právnej služby. V druhom z nich Ústavný súd SR jednoznačne skonštatoval, že samotná dispozícia osoby so schránkou (udelené systémové plnomocnenstvo na vstup a odosielanie podaní zo schránky advokáta) je dostatočným podkladom na vyvolanie účinkov akéhokoľvek elektronického podania, a to aj bez osobitného plnomocnenstva (ktoré navyše udelené v prípade žalovaného aj bolo). A v treťom bode ako obiter dictum Ústavný súd SR konštatoval, že „slovenské všeobecné súdnictvo sa svojím formalizmom vzdáva nielen racionálnej interpretácii prostriedkov elektronickej doby, ale aj príbuzným právnym kultúram“. V prejednávanej veci je možné toto konštatovať nie o postupe súdu, ale o neustále pertraktovanom presvedčení označených žalobcov o nemožnosti podpísať podanie nikým iným ako štatutárom advokátskej kancelárie. Čo sa týka ďalšieho obsahu vyjadrenia žalobcov, uviedol, že v tomto sa nenachádza žiadny konkrétny argument, preto odkázal na svoje vyjadrenie k odvolaniu, na ktorom zotrval.

9. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.) keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem s použitím § 378 ods. 1 v spojení s § 470 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

10. V prejednávanej veci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobcovia sa žalobou podanou na súd prvej inštancie dňa 25.10.2016 domáhali určenia, že uznesenie rady OZ KOVO č. 124/2016 zo dňa 11.10.2016, ktorým bol schválený zánik ZO OZ KOVO VOLKSWAGEN SLOVAKIA, a.s. s likvidáciou s cieľom jej konsolidácie na základe čl. 14 bod 2 písm. r) stanov OZ KOVO a čl. 20 bod 12 písm. b) stanov OZ KOVO, je neplatné. Zároveň sa domáhali určenia, že pôsobnosť štatutárneho orgánu žalobcu 1/ vykonáva výbor žalobcu 1/ v zložení členov, ktorí boli členmi výboru ku dňu 11.10.2016.

11. Podľa § 137 C.s.p. žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o

- a) splnení povinnosti,
- b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu,
- c) určenia, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo
- d) určenia právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

12. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie viazaný žalobným petitom, rozhodol o oboch nárokoch žalobcov správne, zohľadňujúc svoju právomoc vo veci konať a rozhodnúť ako aj procesnú prípustnosť jednotlivých žalobných petitov a naliehavý právny záujem na požadovanom určení.

13. V súvislosti s vyhodnotením právomoci odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne vyvodil svoju právomoc vo veci konať, berúc do úvahy závery vyslovené v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/102/2001 (R 82/2002). Odvolací súd pre úplnosť upriamuje pozornosť na to, že je potrebné rozlišovať medzi právomocou súdu, vecnou príslušnosťou a procesnou prípustnosťou žaloby. Právomoc súdu v civilnom sporovom konaní môžeme definovať ako súhrn oprávnení a povinností súdu tzv. decíznej (rozhodovacej) povahy. Inak povedané, oprávnenie vec prejednať a rozhodnúť má súd, nie iný orgán. Uvedenú otázku zodpovedal súd prvej inštancie správne, keď vyslovil svoju právomoc danú vec prejednať. Vecná príslušnosť zase určuje, ktorý zo súdov má danú vec prejednať a rozhodnúť. Odvolací súd s ohľadom na existujúcu judikatúru v tejto otázke konštatuje, že v danom prípade je vecne príslušným všeobecný súd, keďže vec nespadá z dôvodu jej súkromnoprávneho charakteru do pôsobnosti správneho súdnictva.

14. Pokiaľ ide o procesnú prípustnosť žaloby, odvolací súd poukazuje na to, že žaloba bola podaná za účinnosti Civilného sporového poriadku, ktorý odlišným spôsobom ako Občiansky súdny poriadok (neúčinný v čase podania žaloby) upravuje otázku, čo možno podanou žalobou požadovať. Odvolací súd teda upriamuje pozornosť na nutnosť aplikácie procesnoprávnej úpravy obsiahnutej v § 137 C.s.p. účinnej už v čase podania žaloby. Uvedené ustanovenie zakotvuje členenie súkromnoprávných žalôb, pričom jednotlivé žaloby uvádza demonštratívne. Ide o žalobu na splnenie povinnosti, žalobu o nároku na usporiadanie práv a povinností, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z právneho predpisu, žalobu na určenie, či tu právo je alebo nie je a žalobu na určenie právnej skutočnosti.

15. V súvislosti s nárokom žalobcov, ktorým žiadali určiť neplatnosť uznesenia rady odborovej organizácie, je potrebné konštatovať, že neplatnosť rozhodnutia žalovaného je právnou skutočnosťou. Ustanovenie § 137 písm. d) C.s.p. výslovne pripúšťa žalobu o určenie právnej skutočnosti iba za predpokladu, že tak vyplýva z osobitného právneho predpisu. Je zrejmé, že prípustnosť žaloby na určenie neplatnosti rozhodnutia žalovaného (uznesenie o zániku ZO s likvidáciou s cieľom konsolidácie) nevyplýva z osobitného predpisu, nakoľko § 15 ods. 1 zákona č. 83/1990 Zb. bol s účinnosťou od 1.7.2016 zrušený. Uvedené zákonné ustanovenie umožňovalo členovi združenia v prípade, ak považoval rozhodnutie niektorého z jeho orgánov, proti ktorému už nemožno podľa stanov podať opravný prostriedok, za nezákonné alebo odporujúce stanovám, požiadať okresný súd do 30 dní odo dňa, keď sa o ňom dozvedel, najneskôr však do 6 mesiacov od rozhodnutia o jeho preskúmanie. V čase podania žaloby a ani v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie však zo žiadneho osobitného predpisu nevyplývala možnosť podať žalobu na určenie právnej skutočnosti, preto v danom prípade možno konštatovať neprípustnosť určovacieho návrhu (určenie neplatnosti rozhodnutia žalovaného), následkom čoho bolo potrebné žalobu v tejto časti zamietnuť. Súd prvej inštancie preto správne postupoval, a svoj procesný postup a dôvody rozhodnutia riadne vysvetlil. Odvolací súd pre úplnosť uvádza, že aj pri vyvedení právomoci súdu vo veci konať a rozhodnúť, je možné žalobu zamietnuť z dôvodu jej procesnej neprípustnosti, a to v prípade, ak žalobca zvolil nevhodný (nepripustný) procesný prostriedok na uplatnenie svojho práva. V danom prípade žalobca nežiadal o určenie existencie alebo neexistencie právneho vzťahu alebo práva podľa § 137 písm. c) C.s.p., ale o určenie neplatnosti rozhodnutia žalovaného podľa § 137 písm. d) C.s.p., prípustnosť ktorej žaloby musí vyplývať z osobitného predpisu.

16. Pokiaľ ide o nárok na určenie, že pôsobnosť štatutárneho orgánu žalobcu 1/ vykonáva výbor žalobcu 1/ v zložení členov, ktorí boli členmi výboru ku dňu 11.10.2016, možno konštatovať, že ide o žalobu podľa § 137 písm. c) C.s.p., pri ktorej je potrebné preukázať naliehavý právny záujem na danom určení. Súd prvej inštancie preto správne vyhodnocoval preukázanie naliehavého právneho záujmu na danom určení.

17. Vo vzťahu k naliehavému právnemu záujmu k požadovanému právnemu určeniu (či tu právny vzťah je alebo nie je) odvolací súd odkazuje na v tejto otázke ustálenú judikatúru, podľa ktorej naliehavým právnym záujmom rozumie právny záujem žalobcu, ktorý musí byť daný v čase vyhlásenia rozsudku a musí byť kvalifikovaný t.j. naliehavý. Posúdenie naliehavého právneho záujmu je otázkou právnej kvalifikácie rozhodujúcich skutočností. Spravidla je naliehavý záujem daný v prípade, keď sa nemožno

domáhať priamo plnenia, tiež vtedy, ak by bez tohto určenia bolo ohrozené právo žalobcu alebo bez tohto určenia jeho právne postavenie bolo neisté. V tejto spojitosti si treba ujasniť, či a ako sa následne požadované určenie môže dotknúť právnych pomerov účastníkov (strán sporu), t.j. či môže založiť právne významný následok v týchto pomeroch. Určovacia žaloba bude zvyčajne prípustná, ak sa ňou odstraňuje spornosť vzťahu účastníkov (strán sporu) a predchádza vzniku ďalších sporov, prípadne ak sa vytvára pevný základ právneho vzťahu.

18. Odvolací súd zároveň konštatuje, že naliehavý právny záujem je podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby v zmysle § 137 písm. c) C.s.p. Pri skúmaní jeho existencie ide o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný, t.j. účinný a správne zvolený procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva, a či zbytočne nevyvoláva ďalšie súdne alebo iné konanie. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým. Za nedovolenú možno považovať určovaciu žalobu, pokiaľ neslúži potrebám praktického života, ale len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov. Procesná povinnosť preukázať, že v čase rozhodovania súdu je naliehavý právny záujem na určení právneho vzťahu alebo práva, zaťažuje toho, kto sa tohto určenia domáha (žalobcu). Pokiaľ chce žalobca osvedčiť svoj naliehavý právny záujem, musí na jednej strane poukázať na určité skutkové okolnosti prejednávanej veci vedúce k sporu medzi účastníkmi a k potrebe určiť súdom, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, na druhej strane vysvetliť, že práve podaná žaloba je procesne vhodným nástrojom, ktorý tento spor rieši (odstraňuje neistotu vzťahu účastníkov konania alebo vytvára pevný základ pre jeho usporiadanie).

19. Odvolací súd poukazuje na to, že existenciu naliehavého právneho záujmu musí v konaní preukázať žalobca. V tejto súvislosti je potrebné upriamiť pozornosť na závery Najvyššieho súdu SR obsiahnuté v rozhodnutí zo dňa 6.12.2012, sp.zn. 5Cdo/31/2011, v zmysle ktorých: „Právny záujem, ktorý je podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby v zmysle § 80 písm. c) OSP, musí byť naliehavý. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva a či snáď len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým (porovnaj R 17/1972). Za nedovolenú možno považovať určovaciu žalobu, pokiaľ neslúži potrebám praktického života, ale len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov; ak však určovacia žaloba vytvára pevný právny základ pre právny vzťah účastníkov sporu, je prípustná aj napriek tomu, že je možná (prípadne) aj iná žaloba (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 40/1996). Procesná povinnosť preukázať, že v čase rozhodovania súdu je naliehavý právny záujem na určení právneho vzťahu alebo práva, zaťažuje toho, kto sa tohto určenia domáha (žalobcu). Pokiaľ chce žalobca osvedčiť svoj naliehavý právny záujem, musí na jednej strane poukázať na určité skutkové okolnosti prejednávanej veci vedúce k sporu medzi účastníkmi a k potrebe určiť súdom, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, na druhej strane vysvetliť, že práve podaná žaloba je procesne vhodným nástrojom, ktorý tento spor rieši (odstraňuje neistotu vzťahu účastníkov konania alebo vytvára pevný základ pre jeho usporiadanie).“

20. Žalobcovia naliehavý právny záujem odôvodnili tým, že bez tohto určenia nemajú právnú istotu ohľadom svojho postavenia, keď napadnutým rozhodnutím bolo rozhodnuté o zániku a likvidácii ZO Volkswagen, prostredníctvom ktorej žalobcovia vykonávali svoje členské práva a bez určenia neplatnosti tohto uznesenia nemajú istotu, či budú môcť aj v budúcnosti vykonávať svoje členské práva prostredníctvom organizačnej jednotky OZ KOVO a spôsobom, ktorý si slobodne zvolili, nemajú istotu, či budú obhajované ich zamestnanecké, mzdové, pracovné a sociálne záujmy, keďže za ZO Volkswagen aktuálne konajú iné osoby ako tie, ktoré ako riadne zvolení zástupcovia vykonávali svoje funkcie v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd prvej inštancie správne vyvodil, že žalobca 1/ (ZO) dňa 31.1.2017 ukončil proces likvidácie a pôsobí v štandardnom režime, preto v prípade vyhovenia žalobe by sa na právnom postavení žalobcov za aktuálneho stavu nič nezmenilo. Odvolací súd dopĺňa, že uvedený záver sa vzťahuje predovšetkým k všeobecnému výkonu členských práv žalobcov 2/ až 11/ a 13/, ktoré v prípade pokračovania v členstve odborovej organizácie nie je nijakým spôsobom ovplyvnené alebo zmenené vzhľadom k tomu, že ZO naďalej, aj po spornom rozhodnutí žalovaného, funguje. Napokon, ani vo vzťahu k žalobcovi 1/ (ktorý nepodal odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie) nevyplýva žiaden naliehavý právny záujem na požadovanom určení, nakoľko druhý požadovaný určovací petit sa týka výlučne zloženia výboru ZO. Pokiaľ ide o členstvo žalobcov (odvolateľov) vo výbore ZO, odvolací

súd vzhľadom na vylúčenie niektorých žalobcov z odborovej organizácie (O. P. a U. U.) a absencii odvolania žalobkyne 12/ proti rozsudku súdu prvej inštancie konštatuje, že na požadovanom určení nemôže byť naliehavý právny záujem aj z tohto dôvodu, keďže pôsobnosť štatutárneho orgánu žalobcu 1/ nemôže vykonávať výbor žalobcu 1/ v zložení členov, ktorí boli členmi výboru ku dňu 11.10.2016, ak v súčasnosti (v čase rozhodnutia súdu) nie sú členmi odborovej organizácie. Na podklade tvrdení žalobcov prezentovaných pred súdom prvej inštancie nemožno vyvodiť, že požadovaným určením by sa mohlo zabezpečiť lepšie postavenie žalobcov v právnom vzťahu a že by mohlo odstrániť neistotu jeho právneho postavenia, nakoľko toto je závislé od ďalších okolností, ktoré musia pristúpiť, a tým je členstvo v odborovej organizácii všetkých členov pôvodného výboru ZO.

21. Vo vzťahu k námietke žalobcov týkajúcej sa elektronických podaní žalovaného odvolací súd odkazuje na závery vyslovené v náleze Ústavného súdu SR zo dňa 12.1.2023, sp.zn. III. ÚS/269/2022, v zmysle ktorých: „Zákon o e-governmente umožňuje udelenie osobitného splnomocnenia na vstup a disponovanie s elektronickou schránkou. Súčasťou oprávnenia disponovať s elektronickou schránkou je aj možnosť odosielať a podpisovať správy, odosielať a podpisovať podania, ktoré sú prílohou týchto správ a tvoria spolu so správou jeden celok (§ 25 ods. 4 zákona o e-governmente). Ak teda advokátska koncipientka vykonávala tieto úkony, konala v súlade s tým, na čo bola advokátkou splnomocnená a na čo bola oprávnená. Koniec koncov, samotná skutočnosť, že po technickej stránke jej bolo umožnené do elektronickej schránky advokátky vstúpiť, podpísať a odoslať správu, podpísať a odoslať podanie, len preukazujú, že toto splnomocnenie skutočne aj bolo udelené. 22. Čo sa týka relevancie elektronických podaní, elektronické podanie má rovnaké účinky ako podanie v listinnej podobe (podľa § 28 ods. 1 zákona o e-governmente), pokiaľ bolo autorizované podľa § 23 ods. 1 zákona o e-governmente (§ 25 ods. 1 zákona o e-governmente). Možno teda povedať, že pokiaľ bolo elektronické podanie realizované osobou, ktorá bola na podanie a podpísanie tohto podania splnomocnená oprávnením na prístup a disponovanie podľa § 13 ods. 4 písm. g) bodu 1 zákona o e-governmente, ide o riadne realizované elektronické podanie. Oprávnenie podľa § 13 ods. 4 písm. g) zákona o e-governmente je tak splnomocnením na prístup a dispozíciu s elektronickou schránkou, ktoré zahŕňa aj právo zástupcu na prijímanie, podpisovanie, odosielanie správ, príp. na iné úkony, ktoré spadajú do pojmu disponovať s elektronickou schránkou. V opačnom prípade by nemalo oprávnenie podľa § 13 ods. 4 žiadny praktický význam. 23. Ak aj existencia tohto osobitného splnomocnenia nebola preukázaná a súdu nestačila samotná skutočnosť, že advokátska koncipientka reálne a technicky mohla tieto úkony z elektronickej 8 schránky, ktorej majiteľkou je advokátka, vykonať, mohol si súd toto splnomocnenie dodatočne vyžiadať. Súdy nedostatok preukázania splnomocnenia odstraňujú prostredníctvom výzvy na jeho doloženie, pretože nedostatok zastúpenia sa považuje za nedostatok podmienky konania (najvyšší súd, sp. zn. 1Cdo/152/2010). Tento záver treba vzťahovať aj na doplnenie substitučného splnomocnenia pre advokátsku koncipientku. Súdy nemôžu nedostatky určitých procesných úkonov a nedostatok procesných podmienok nezvratne sankcionovať (II. ÚS 350/2021). 24. Preto splnomocnenie udelené advokátskej koncipientke elektronicky prostredníctvom funkcie portálu P. na účely vstupu a disponovania s elektronickou schránkou advokátky pokrýva aj úkon podpísania elektronickej správy kvalifikovaným elektronickým podpisom, podpísania dovolania kvalifikovaným elektronickým podpisom a úkon ich odoslania súdu. 25. V podstate ide o splnomocnenie rovnakého druhu, ako keď advokát splnomocní svojho koncipienta či iného administratívneho zamestnanca na čisto administratívne úkony ako preberanie a otváranie poštových zásielok či ukladanie listinných podaní advokáta do poštových obálok. Keďže ide o úkony skôr administratívno-technické, ide o prirodzený organizačný postup advokáta na výkon advokácie v elektronickej dobe. Výklad najvyššieho súdu je však popretím toho, že elektronická doba sa má spájať s uľahčením komunikačných procesov. Ide o výklad, ktorý formalistickou redukciou popiera nielen dobu, no predovšetkým skutočnú vôľu a so zákonom súladnú vôľu sťažovateľa dať sa pri podaní dovolania zastúpiť advokátom a skutočnú vôľu advokáta v mene sťažovateľa podať dovolanie, ktoré na základe jeho splnomocnenia podpíše a elektronicky odošle jeho koncipientka. 26. Všeobecné súdy musia v prípade posudzovania splnenia určitých formálnych podmienok vždy zohľadniť, či procesná strana naplnila účel, ktorý sleduje konkrétna procesná norma. Bezpodmienečné trvanie na splnení určitých podmienok bez zohľadnenia toho, či bol naplnený účel danej normy, môže viesť k odopretiu práva na prístup k súdu. Záver najvyššieho súdu o tom, že dovolateľ nebol v dovolaní zastúpený advokátom, je výsledkom takej aplikácie ustanovenia procesného predpisu - § 429 ods. 1 CSP, ktorý nesmeruje k naplneniu jeho účelu.“ V prejednávanvej veci podpis elektronických podaní žalovaného zodpovedá výkladu ústavného súdu, a je teda dostatočný pre akceptovanie podaní žalovaného ako riadnych podaní na súd. Právny zástupca navyiac v podaní zo dňa 23.9.2022 vyhlásil, že schvaľuje všetky podania, ktoré boli súdu v konaní doručené a neboli podpísané

konateľom advokátskej kancelárie, ale p. N. C. alebo p. Matejom Melasom. Odvolací súd zároveň konštatuje, že žalobcovia uplatnili uvedenú námietku (pokiaľ ide o podania doručené žalovaným v priebehu prvoinštančného konania) po lehote na podanie odvolania, preto odvolací súd sa uvedenou námietkou ani nemohol zaoberať. V súvislosti s podaniami žalovaného doručenými v odvolacom konaní, odvolací súd konštatuje, že aj v prípade úspešnosti tejto námietky, uvedené nemá žiaden vplyv na výsledok odvolacieho konania.

22. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

23. O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 C.s.p. (súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci) v spojení s § 262 ods. 1, 2 C.s.p. a § 396 ods. 1 C.s.p.. Vychádzajúc z toho, že žalovaný mal vo veci plný úspech, odvolací súd mu priznal proti žalobcom 2/ až 11/ a 13/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).